

#8

Dincolo de

Lumină

POVESTEA

ȘI Fascinanta

ARTĂ

DE A TRĂI

este

0

DILEMA

DA

FUGIM

DE

Democrația

POARTĂ-TE

FĂRĂ

GARANȚIE

ÎNTREBĂȚI

DE

PATRUPEZI

de-aia

VISEZI

Cuprins

4	ADINA ROSETTI	SARA-MARIA AGAFIȚEI	6-7
8-10	RIANA MARIA KACIC	FILIP ȘERBAN	12
13	ILINCA DUȚĂ BUNESCU	ALEXANDRA MARIN	14
15	ANA MARIA ANDREESCU	PETRU LUCAN-ARJOCA	19-20
22-23	ALEXIA BLĂJUȚ	ANNABELLA DRAGNEA	24
26-27	RADU ZAMBITCHI	MARIA BANCIU	28-29

Povești nonstop

Iată că am ajuns la finalul celor opt întâlniri în care ne-am jucat împreună și în care am învățat multe... despre povești și ficțiune, despre ce înseamnă să ții un jurnal și cum se poate transforma asta în literatură, despre cum se ia un interviu (chiar și unui personaj fictiv) și despre cum se jucau suprarealiștii de-a poezia (aici ne-am distrat de minune cu lipici și cuvinte decupate care s-au potrivit, ca prin magie).

Am mai aflat în decursul întâlnirilor noastre și ce s-ar întâmpla dacă Einstein ar ajunge în cealaltă bucată de Univers, cum arată drumul spre fericire, ce-ar fi dacă creioanele ar vorbi și dacă sertarele unui dulap te-ar duce direct pe crestele înzăpezite ale Everestului.

Am intervievat personaje celebre, iar imaginile fantastice ne-au purtat către povești cu melci vorbitori, orașe locuite de pui de găină și case cu păpuși malefice. Și cel mai simpatic animal inventat de noi a fost... hamcornul, pe care Ana l-a și desenat foarte frumos!

Sper că ați rămas cu amintiri frumoase și sper să vă păstrați inventivitatea, curiozitatea și pofta de citit & de joacă!

Cu drag,
Adina

Un cavaler tăcut

SARA-MARIA AGAFIȚEI

Cândva, nu chiar demult, mai aproape de zilele noastre decât de Epoca Medievală (mai exact în secolul XIX), existau doi frați împărați care domneau peste două regate mari și frumoase, cu palate de piatră înalte până la cer și flori care mai de care mai rare și mai frumoase. Desigur, frați mai sunt și acum, dar aceștia se deosebeau de ceilalți prin ura reciprocă nestăpânită. În loc de prietenie și amuzament și puține contraziceri din când în când, aceștia puneau la cale diverse bătălii crunte și concursuri sângeroase de scrimă, doar pentru a-și satisface nevoia de glorie, deoarece, vedeți voi, nu au fost cei mai grozavi elevi, au fost crescuți cu violență, nu li s-a spus decât de 10 ori „te iubesc” și nu au găsit un psiholog priceput la care să se ducă. Așa că, în fiecare an la date fixe începeau bătăliile sau concursurile de scrimă. Dar, practicând la fiecare 12 luni aceste „tradiții”, au rămas fără cavaleri în doar câțiva ani. Foarte mulți mureau în lupte și alții demisionau, nevrând să fie și ei „aleșii” la un moment dat.

În momentul cel mai nepotrivit, un balaur imens cu trei capete tocmai se apropia și voia să ardă toate teritoriile de lângă Pădurea Ghefre, unde se aflau cele două regate ale fraților nobili. Cu puțină strângere de inimă, au decis să se întâlnească și să discute pașnic despre problema balaurului care se apropia, ceea ce nu se întâmplase în ultimii 13 ani. În scurt timp de la ultima lor convorbire, se întâlniră pe una dintre cele mai frumoase pajiști dintre cele două ținuturi, unde iarba creștea ca și când ar fi fost hrănită cu supă și și-ar face siesta în fiecare zi și unde flori înmiresmate își arătau splendoarea pe care o puteai vedea doar noaptea în orașele obișnuite. Au început să vorbească despre problema balaurului cu trei capete ce amenința cele două regate.

Începură să se gândească la o soluție. Și s-au gândit și s-au gândit... Până când trecu un iepuraș bizar, cu blană bej și purtând o geacă de blugi cu șosete albe. Văzându-i așa de gânditori, iepurașul îi întrebă la ce se gândesc, dar pe limba lui. Cei doi împărați nu au înțeles ce spunea, deoarece nu era în limba lor obișnuită, pe care o vorbeau în fiecare zi. Noroc că aduseseră cu ei un translator care înțelegea fiecare limbă de pe Pământ, căci se născuse cu darul acesta, și le transmise în limba română, mai exact, ce le spusese iepurașul. Îi spuseră iepurașului despre

amenințarea ce pândea la fiecare pas, fiind gata să atace în orice clipă. Iepurașul, foarte isteț, a spus că va fi el cavalerul și că promite să omoare balaurul cu o singură condiție: să îl lase și pe el să fie cetățean oficial al regatului, căci acestea se vor uni și vor forma unul singur. Împărații, înspăimântați mai mult de pericol decât de o încercare eșuată, i-au acordat noului cavaler plăcerea de a fi eroul din această situație și l-au dus la unul dintre castele (cel care avea mai multe măsuri de armuri în dotare). I-au oferit un costum de cavaler pe mărimea lui, l-au hrănit ca pe un mare rege, i-au arătat dormitorul și i-au spus că de mâine poate începe căutarea balaurului, așa că ar fi mai bine să se odihnească.

A doua zi, iepurașul s-a trezit la ora 10:43 (o oră cam târzie pentru un cavaler), a mâncat micul-dejun, și-a luat armură lustruită și s-a dus să îl caute pe balaur. Deștept cum era, învățase limba română în somn și întreabă cei mai înțelepți oameni pe care îi găsi unde locuiește balaurul, primind de la toți același răspuns: „Balaurul locuiește pe muntele cel mai jos din lanțul de munți Sternobonucleici”.

Nu pierdu vremea și plecă pe poneiul său către palatul fiarei. Avu noroc, poneiul tocmai mâncase niște morcovi magici, și urcă dealul ca și când ar fi fost făcut din zahăr, iar balaurul era acasă (se auzeau sforăiturile, căci el dormea). Dar intrarea nu fu atât de glorioasă pe cât se aștepta, căci imediat cum intră dădu peste trei uși care duceau la câte o cameră, care ducea la altă cameră, printre care și dormitorul balaurului. Uitându-se mai atent la uși, văzu pe fiecare dintre ele o plăcuță pe care scria ceva. Pe prima scria „O cameră cu lavă”, pe a doua „O cameră cu clovni malefici” și pe a treia „O cameră cu lei morți de foame”.

Iepurașul intră pe a treia ușă, unde chiar erau lei morți de foame (care nu i-au făcut nimic, pentru că erau morți) și ajunse la alte trei camere pe care erau alte trei plăcuțe. Pe prima scria „Baie”, pe a doua „Bucătărie” și pe a treia „Dormitor”. Auzind sforăiturile, iepurașul a intrat din nou în a treia cameră și l-a găsit pe balaur dormind ca un bebeluș zgomotos. Se apropie de pat, îi turnă un praf magic pe pleoape și acesta începu să zboare. Îl conduse afară din castel, afară din lanțul muntos și departe de acel continent.

Terminându-și misiunea de cavaler, iepurașul încălecă pe poneiul său și plecă spre cele două regate, sau mai bine zis „spre regat”, deoarece împărații se uniseră cât timp fusese plecat iepurașul, dându-și seama că fac o echipă grozavă împreună. Când cavalerul nostru intră în oraș, fu întâmpinat cu aplauze și bucurie. Cei doi împărați i-au acordat certificatul de cetățean-iepuraș-oficial al noului regat și nu s-a mai auzit de vreun balaur de atunci.

It's All Under Control

(extract)

RIANA MARIA KACIC

SECOND-FIRST (Catherine)

Look in the mirror. Listen to me. Do as I say. Look in the mirror. What do you see? Do you see a strong independent person who makes himself listened to? Do you see the top of the class, the brightest of her age? Do you see someone fulfilled and happy? That's good...for you, I suppose. Now it's my turn. What do I see? Is that a lonely, miserable little thing that has no friends or academic achievements? Yes, I think so. I also see a failure, a shadow who is shouting for help but is not heard by others. It's only a waste of space, something that can be so much bigger. But it isn't. It's Catherine.

* * *

"Happy birthday to you! Happy birthday to you! Happy birthday, dear Mary and Cathy! Happy birthday to you!"

She blew twelve candles. Out of fourteen. I only blew two. But, it didn't seem to matter so much. It happens. Next time, I'll blow more. That is when it started.

“Happy birthday to you! Happy birthday to you! Happy birthday, dear Maria and Cathy! Happy-

“Guys,” I interrupted. “Can’t you call me Catherine now? Please! I’m fifteen, I’m big now! You call Mary, Maria. I deserve that respect, too!”

“But you’ll always be our sweet peach-pie Cathy! Now everybody...” and the song started again.

“Happy birthday, dear Maria and Cathy! Happy birthday to you! Now, blow the candles!”

This time she blew fourteen. And I only blew one. But I didn’t worry. After all, it happens! I still wanted to enjoy myself at the party. Maybe next time...

“Happy birthday to you! Happy birthday to you! Happy birthday, dear Maria! Happy birthday to you!”

I didn’t blow a single candle. I wasn’t even mentioned in the song. Do they even remember me?! I was there, sitting in the cold chair, humiliated. They didn’t even care... It was useless to hope that next year I’ll blow more candles. That wasn’t my cake. Those candles weren’t for me. They were for *her*. They loved *her*. They listened to *her*. They did everything for her.

I ran away, trying desperately to hide the lonely tears spreading down my face. ‘Don’t let them see you vulnerable. Don’t let them see you suffer.’ That is my motto. It will always be. We were living quite close to the forest. With my mind lost in the tall hills of misery, I quickly decided to go into the woods. It was the only place no one could find me, see me. No one could hurt me there. I was safe.

I felt terrified, my heart was pounding, my tears were soaking my face, but I was alone. Never had I ever felt so miserable, so forgotten. It was then when I learned what life was truly like a monster. A cruel beast that could shatter you to pieces. The monster makes sure that you’re never peaceful and that you will always be haunted by memories, by pain and sorrow. The regret in the air was almost palpable. “Why must I always fail?!” That was the real me, the one only the forest could see. A forgotten failure.

Anger was suffocating me in those moments. I wanted to scream, to yell, to run away from the mercy the gentle forest could show. I was trapped in there, the only place where freedom

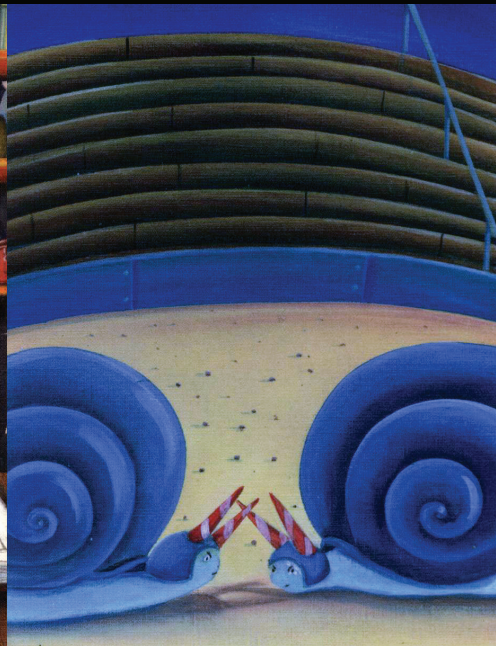
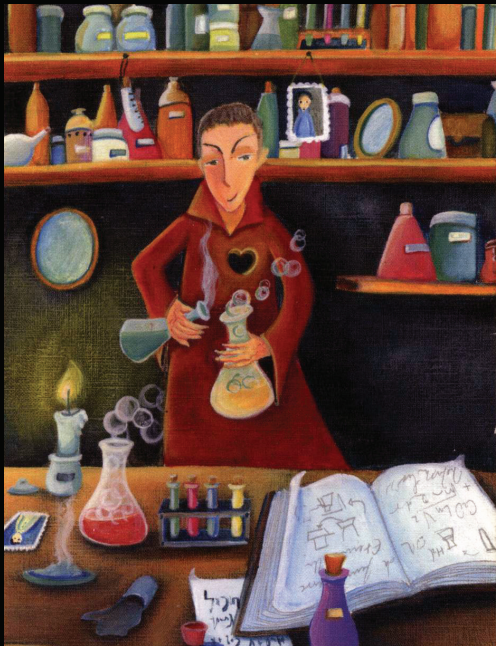
almost seemed possible. Almost. The trees were screaming. And in sudden screams and sorrowful whispers, I fell asleep.

I imagined myself ruler of the world. I was the ultimate god, pure fate. I was the puppeteer of the world! I could do everything and nothing. I could choose to blow as many candles as possible. I had choices to make! And for those seconds, when I fell asleep, I felt so powerful, respected. I was free of any consequences. I wasn't just anyone. I was everybody. And when I woke up, I felt like a completely different person who could be admired, who could be listened to. I wasn't Cathy anymore. When I left the woods, when I returned home, I was **Catherine!**

FIRST-SECOND (Maria)

When Cathy came back, everything seemed to have changed. The entire atmosphere had changed once and for good. She looked at me. Her shiny, blue eyes were looking into my own. We were sisters, best of siblings. But that wasn't a warm look on her face. And that wasn't Cathy. That was somebody else, an imitation of dear Cathy. She had a cold, severe look on her face, trying to find a weakness, something bad surely. I was 'examined' by my own twin sister. And before I knew it, I wasn't looking at sis. I was looking at my own cold reflection.

Her venomous eyes gazed upon my own. She was a stranger, a different person with a different personality. I hated that person. She was nothing but a snake. And, oh! How I hated change. In that sudden but dangerous moment, I felt like knives were making their way through my body, cutting flesh and bone. It was a pain no one could have ever imagined. My legs were trembling, my hands shacking. My head was light and I felt dizzy. But I looked straight at her. 'Don't let them see me vulnerable. Don't let her see me suffer. I never fail.' That was my motto. And while I was dying on the inside because of the unseen knives, I didn't move an inch on the outside. And then I fell. Darkness surrounded me, caught me in its bony, dead-like arms. I was vulnerable.

Povestea vrăjitorului malefic și a poțiunii sale

FILIP ȘERBAN

A fost odată un copil pe nume Darius care nu știa ce să se facă atunci când va fi mare. Ceva mai târziu, o vrăjitoare, care semăna mai mult cu un liliac-vampir, i-a spus că există un loc nemaipomenit, la doar 57 km distanță. Ce mai, vă dați seama cât durează să ajungi acolo pe o mătură!

Problema este că, precum orice loc magic și nemaipomenit, cum v-ați dat seama, este mereu invizibil. Așa că vrăjitoarea a spus parola și au intrat. Totul era ca-n poveste. Casele străluceau mai tare ca soarele. Copacii nu erau numai verzi ca smaraldul, erau roșii, galbeni sau chiar maronii – și era mijlocul verii!

Dar în mijlocul ținutului trăia un vrăjitor malefic pe nume Grigor. El făcea poțiuni și îi adormea pe locuitori. Vrăjitoarea l-a întrebat dacă poate face ceva în privința asta, dar Darius a spus că e prea mic și a plecat acasă împreună cu ea.

Dar, într-o zi, s-a gândit și a luat decizia de a o chema pe vrăjitoare. Dar vai, nu avea cum! Așa că și-a luat o mătură și a spus cuvintele magice pe care le-a spus vrăjitoarea. Și a ajuns în ținut, unde s-a întâlnit cu ea. Era mândră de ce a făcut Darius; au plecat împreună spre casa lui Grigor. Când l-a văzut pe Grigor, băiatul i-a explicat că greșește și l-a rugat să nu mai facă asta. Vrăjitorul l-a aruncat pe Darius într-un cerc. Acolo a văzut doi melci uriași și a încercat să facă scheme.

Când Grigor a intrat și l-a văzut pe băiat, și-a dat seama că a pierdut. Așa că și-a cerut scuze și i-a trezit pe ceilalți locuitori. Chiar dacă vi se pare ciudat, cei doi s-au împăcat și au devenit prieteni. Darius a aflat că numele celor doi melci erau George și Dizi și și-a luat la revedere de la ei. Bineînțeles că melcii puteau să vorbească, deci au spus cu vocea lor „la revedere”. Pe drum, Darius s-a hotărât să se facă circar.

Și iată-mă azi la circ, uitându-mă la cei trei!

Creioane vorbitoare

ILINCA DUȚĂ BUNESCU

La școală se întâmplă lucruri ciudate. Pixurile, creioanele și stiloul meu încep să vorbească. Da, este adevărat ce vă spun! Pentru că, în ora de matematică, stiloul mă roagă să scriu o înmulțire, iar în ora de desen creioanele sar bucuroase din penar rugându-mă să desenez o pajiște plină cu flori.

— Desenează și o floare portocalie!

— Și una roșie!

— Și una argintie!

Strigau creioanele de zor.

Deși mă bucur că le am deoarece sunt înțeleghătoare, cumiști și mă ascultă, acestea merg doar cu anumite substanțe. Stiloul scrie cu cerneală, creioanele cu mină de creion și pixurile merg cu pastă specială de pixuri. Acestea comunică prin scris deși ar trebui să le învăț puțină română pentru a comunica mai ușor! Atunci când închid penarul, ele îmi șoptesc ușor cuvintele „Noapte bună”, chiar dacă ei vorbesc mereu despre același subiect: „Cum e vremea afară!” și dau aceleași răspunsuri. Dar sunt mândră de creioanele, pixurile și stiloul meu orice ar fi! Mă simt specială deținându-le.

Instrumentul Magic

ALEXANDRA MARIN

Sara, o fată de 20 de ani, s-a întors în oraș după cel mai mare cutremur din San Andreas. Ea a fost singura supraviețuitoare. Nu se știe ce s-a întâmplat cu ea timp de doi ani, dar când a ajuns acasă avea 85% din corp plin de cicatrice și vânătăi. Fratele ei mai mare, Jonas, s-a bucurat foarte mult să o vadă.

Sara s-a reîntâlnit cu cele mai bune prietene ale ei, Laura și Maria, apoi au mers la o fabrică abandonată ca să le arate ce a învățat ea în cei doi ani în care a lipsit. Pe lângă faptul că a învățat să se apere foarte bine, fetele au fost uimite să vadă că putea să facă să apară lucruri în mâna ei, doar gândindu-se la ele. La început, nu a vrut să facă pe super-eroina, cum au sfătuit-o cele mai bune prietene ale ei, dar, după ce a aflat și Jonas, cu toții au decis să formeze o echipă, ajutând-o pe Sara să înfrunte oamenii răi din oraș; așa că Sara a devenit Instrumentul Magic, Jonas a devenit Arcașul Furios, Laura a devenit Felina, iar Maria îi ajuta de la calculator.

La început a fost ușor să facă față celor răi, dar în oraș a venit un om pe nume Cristophor, iar acesta conducea Dinastia celor răi. Acesta avea o putere magică pe care nimeni nu o mai văzuse, putea să se teleporteze. Echipa Sarei a văzut că nu putea să concureze cu el, așa că Laura s-a dus la un fost prieten al ei, Cail, să-l roage să îi ajute. Cail putea să alerge super repede. Nu a reușit nici așa să îi vină de hac lui Cristophor, dar nu s-au dat bătăi. Din acest moment, Cail a intrat în echipa Sarei și a devenit Speederul Fantastic. După trei luni de exersat și calculat, Cristophor să fost învins și omorât de Instrumentul Magic.

VA CONTINUA...

O întrebare

ANA MARIA ANDREESCU

După cum știm, orice poveste începe cu o întrebare: „Cum ar fi dacă...?” sau „Ce ar fi dacă...?”

Cum ar fi dacă girafele n-ar avea pete? Cum ar fi dacă de azi cârțile ar înlocui păsările, iar cuvintele ar putea pluti în jos până pe pământ, unde s-ar împrăștia?

Cam așa era viața lui Rick, un băiețel de vreo 6 anișori ce încerca să afle de ce doar el poate vedea aceste lucruri ciudate, iar ceilalți... nu.

De câte ori elefanții își luau zborul, toată lumea se uita în jos, de parcă ei intenționau să aibă dreptate, deși știau că nu au.

În fiecare dimineață în care girafele fără pete alergau la maraton, Rick spunea:

— Mamă, mamă! Uite! Girafele aleargă! Iar petele lor... parcă au dispărut!

— Liniște, Rick! spuse mama sa. Nu este nicio girafă! De câte ori să-ți mai spun?!

Mama se apropie de fereastră și deschise perdelele.

— Vezi, Rick? Nu e nicio girafă.

Mama se îndepărta ușor de fereastră.

Rick redeschise perdelele dezamăgit și observă o girafă fără pete ce se îndepărta în pădurea întunecoasă.

Apoi se îndreptă dezamăgit spre dormitorul său. Când ajunsese la ultima treaptă de la etajul camerei sale, auzi un fel de incantație ciudată. Era un portal ce te ducea într-o lume în care nu exista imaginație. Acea lume era dominată de alb și de negru. Nu exista nimic mai mult de un pupitru îngust și înalt, o scenă mică și o casă mare care umbrea toată mulțimea agitată.

— De acum încolo, eu, Regele Zorbas, voi fi conducătorul vostru. Misiunea voastră este să distrugeți creativitatea din toată lumea!

— Daaaaaa! zbieră mulțimea.

Rick auzise totul. Planul său era imbatabil, dar îl putea realiza doar cu ajutorul prietenului său, Charlie. Planul era ca peste noapte cei doi să decoreze locul cât mai creativ, spontan, original posibil, astfel încât Zorbas să-și amintească de copilărie și să-și schimbe părerea.

Zis și făcut! Cei doi se furișară în portalul vrăjit și decorară regatul lui Zorbas cum știau mai bine. Când ultimul balon a fost agățat, Charlie a dărâmat micul pupitru.

Atunci Regele Zorbas a ieșit din imensa lui casă, hotărât să-i mustre pe cei doi copii. Însă, când se îndreptă spre ușă, văzu decorurile și își aminti de copilărie. Ochii i se umplură de lacrimi.

Rick și Charlie erau mândri că au putut ajuta mii de oameni să își dea seama că în viață nimic nu se realizează fără creativitate, originalitate și imaginație. Ooops! Timpul s-a scurs! Dar nu uitați că orice poveste începe cu o... întrebare. Ca orice în viață.

STIAI CĂ

de

Ziua Îndrăgostiților

nici

ȘAORMA

din

McDONALD'S

nu

JOACĂ

MODA STRĂZII:

IMPRIMEURI

sau

ACCESORII

VREI

PARFUM

BUN!

ȘI

BERMUDE

cu

lei

de

25 de ani

?

OK

GĂSEȘTI

o

REDUCERE

Lângă

VESELE

POVEȘTI

pe

CATEGORIILE

ușoare

papucul

DĂ TÂRCOALE

LA

pătrățele

DIN

2017

PÂNĂ

LA

digestie

UN

DOSAR

FACE

găini.

SĂ ÎȘI AMINTEASCĂ

Copilul

PÂNĂ

LA

BINE

DE

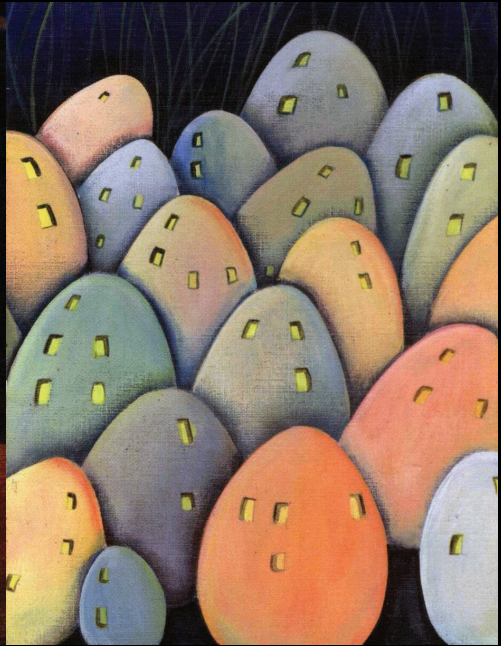
ficatul

MULT

AL

CULORI

VIBRANTE

Orașul Puilor

PETRU LUCAN-ARJOCA

Odată, într-o pădure fermecată, se afla un mic oraș numit Orașul Puilor. În acest oraș, casele și blocurile erau ouă de mari dimensiuni, în fiecare dintre acestea locuiau câte trei animale, de mărimi obișnuite.

La marginea pădurii era o casă, în care locuia un băiețel pe nume David. Într-o zi, mama i-a cerut lui David să culeagă căpșuni. David se duse în pădurea fermecată, culese căpșuni, până când ajunse în Orașul Puilor.

David zări niște ferestre și, până să poată spune ceva, toți locuitorii orașului ieșiră din ouă. Pui de crocodil, de găină, de rață, pui de dragoni și păsări phoenix apărură în fața lui, iar primarul Phoenix întrebă:

— Tu ce cauți aici?

— Păi, nu am vrut să vin aici, răspunse David.

— Și atunci de ce ești aici?

— Pentru că m-am dus să culeg căpșuni, m-am trezit la marginea orașului vostru și cred că se întâmplă ceva cu pădurea asta!

— Noi știm ce se întâmplă! Vezi tu, cu mult timp în urmă, o vrăjitoare rea, pe nume Cassandra, a creat un blestem de care trebuie să ne ferim. Blestemul este, de fapt, o lumânare care, o dată pe lună, ia spiritul cuiva din oraș sau din Pădurea fermecată. În curând, dintr-o pădure fermecată, acest loc va deveni o pădure cu copaci morți sau, și mai rău, un loc pustiu!

— Dar nu puteți opri lumânarea? întrebă David.

— Nu putem. Cassandra o păzește cu o armată de troli.

— Am înțeles, spuse David. Voi încerca să vă ajut și aș vrea să mai stau cu voi, însă numai după ce voi avea încuviințarea mamei.

David se întoarse acasă și obținut aprobarea mamei pentru a se întoarce în Orașul Puilor.

Între timp, primarul Phoenix le ceru constructorilor-pui de găină să construiască o casă pentru David. David își făcu trei prieteni: Dinte, puiul de crocodil, Alex, rățoiul și Puf, puiul de găină. Își întrebă prietenii dacă mai există și alte regate în împrejurimi.

— Da, Regatul Focului, Regatul Apei, Regatul Trolilor, Regatul Aurului și Regatul Naturii, spuse Dinte.

— Mi-a venit o idee! De ce nu facem o alianță între Regate, împotriva Cassandrei?

— Este o idee bună, dar Cassandra are ca aliat Regatul Focului, spuse Alex.

— Partea bună este că noi avem avantaj cu un regat, spuse Puf. Hai să ne ducem la Primărie, să-i spunem primarului despre această idee.

Auzind ideea, primarul a stabilit să țină o conferință în Parlamentul din Strada Centrală. Veniră liderii fiecărui regat care nu era aliat al Cassandrei, mai exact Caracatiță-Pirat, liderul Regatului Apei, Regina de Aur din Regatul Aurului și Ramură-Rege, liderul Regatului Naturii.

Primarul Phoenix spuse:

— Dragi lideri, după cum bine știți, Cassandra ne omoară toate gârziile și toți cetățenii.

— Știm asta, Primare Phoenix, spuse Ramură-Rege.

— Tocmai de asta, vreau să ne aliem!

— Cum de-ai avut ideea asta strălucită? întrebă Caracatiță-Pirat.

— Nu a fost ideea mea, ci a fost a lui David, băiatul de acolo.

Liderii se mirară auzind că a fost ideea lui. Regina de Aur spuse:

— Dacă a fost ideea ta, atunci și tu vei participa la luptă, alături de prietenii tăi. Trebuie să vă echipăm cu arme!

— Bine zis! adăugă Ramură-Rege.

— Uitați cum trebuie să atacăm castelul, spuse Primarul Phoenix, îl înconjurăm! Ramură-Rege atacă din spate, Regina de Aur atacă din partea dreaptă, iar Caracatiță-Pirat atacă din partea stângă. Noi, restul armatei, atacăm frontal, pentru a-l trimite în castel pe David, să distrugă lumânarea.

— Vom ataca mâine? întrebă David.

— Da, spuseră toți liderii, în cor.

Următoarea zi, toți s-au îmbrăcat în armuri și s-au așezat la locurile lor. Totul era gata, dar, ce să vezi, Cassandra știa de atacul lor și chemase aliații ei.

Lupta începu. Peste tot erau arcuri și săbii. Pe ascuns, David intră în castelul Cassandrei și văzu lumânarea. În loc să curgă ceară, din ea curgea sângele persoanelor ucise.

Atunci veni Cassandra, care îi spuse:

— Chiar crezi că mă poți opri?

— Nu cred, dar am să încerc!

Începu o bătălie crâncenă. Cassandra zicea vrăji, iar David se apăra cu scutul. David văzu o oglindă și se gândi să întoarcă vraja împotriva ei. La rândul ei, Cassandra se gândi să facă o plasă în care să îl prindă pe David. Ea a încercat să-l ținuiască, dar vraja s-a întors împotriva ei. David spuse:

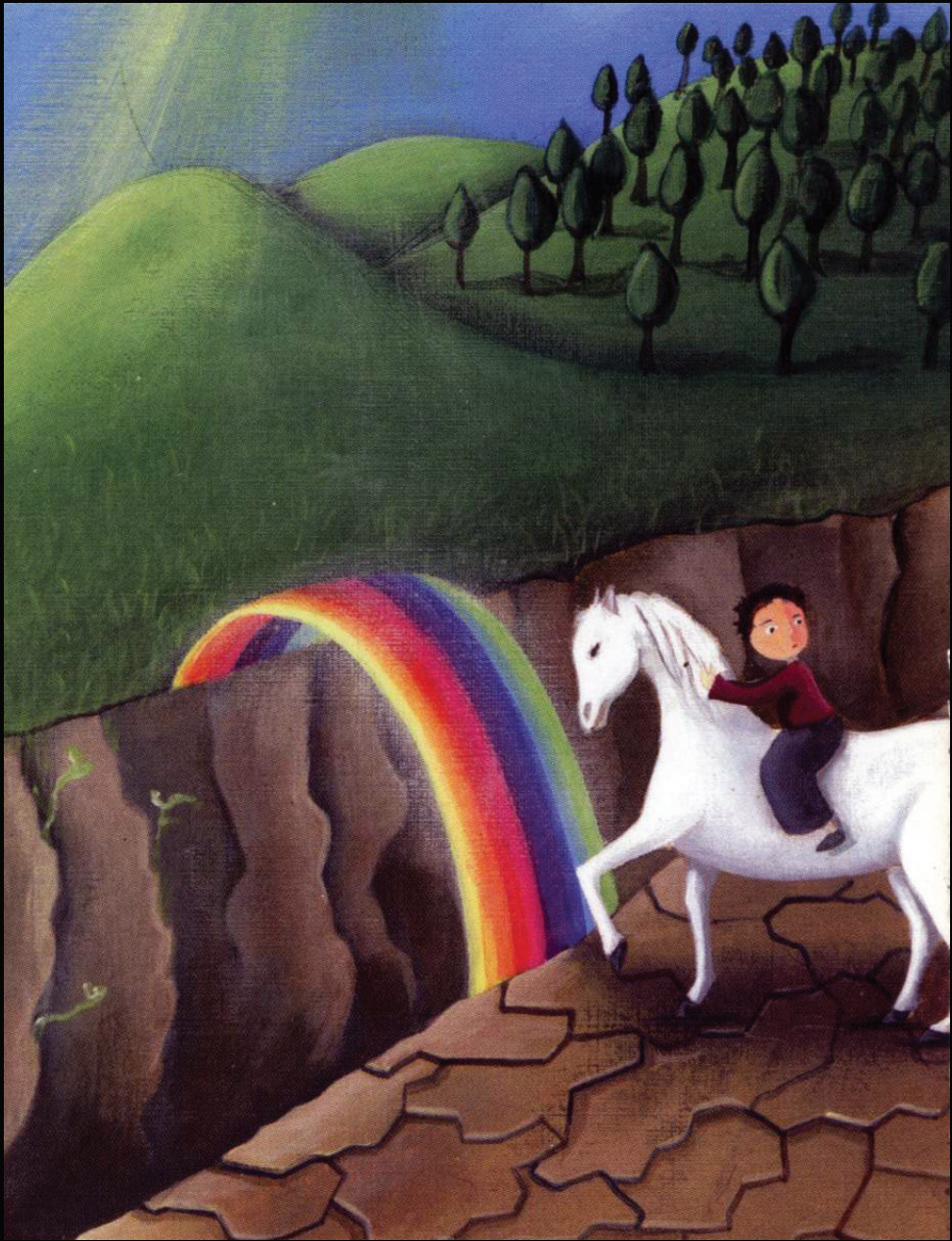
— Iată de ce nu trebuia să te opui alianței Regatelor!

Cassandra nu se lăsa așa ușor și îi spuse:

— Nu o să mă predau niciodată!

Ea încercă să-l transforme pe David într-o capră, dar, prin efectul oglinzii, vraja se întoarse împotriva ei. Imaginați-vă o capră cu pălărie de vrăjtoare și o baghetă în gură!

După ce o învinse pe Cassandra, David stinse lumânarea. Din nou era pace între Regate, iar David se întoarse fericit acasă.

Drumul spre fericire

ALEXIA BLĂJUȚ

A fost odată ca niciodată un băiat apăsător de o sărăcie posacă, pe nume Jim. Acesta era un biet pescar ce abia avea ce duce la gură. Singura sa alinare era mama sa, o femeie văduvă încă de când s-a născut fiul ei și măcinată de o boală nemiloasă. Însă, chiar și așa de necăjit, Jim mereu știa că îi este făgăduită o cale de a-și salva mama, căci lui de bogăție puțin îi păsa.

Anii au trecut, iar Jim aproape că și-a pierdut speranța... Mama lui abia mai răsuflea, iar el își vânduse aproape totul pentru a putea plăti tratamentul, astfel că în casa sa mai dăinuiau doar două paturi, o sobă și o salbă făurită din aur.

Așa că băiatul a hotărât să plece. Cu inima îndurerată și-a părăsit părintele, pe care l-a lăsat în grija unei vecine, plătind-o cu singura sa avere, salba de aur.

Și-a mers băiatul săptămâni, luni ori ani, nu se știe, până a ajuns într-un tărâm întunecat, arid și pustiu. „Acesta este un loc perfect în care-mi pot trage și eu un pic sufletul”. Însă lucru-

rile nu stăteau deloc așa, căci în acel tărâm viețuia zmeul The Pain. Se spune că, înainte de a fi zmeu, a fost și el om ca toți oamenii, chiar fiu de împărat, luminos ca luceafărul, de unde îi venea și numele de „Luceafăr”. Însă acesta și-a pierdut lumina și fericirea când iubita sa regină a fost ucisă de un bandit în această pădure. Din cauza tristeții, The Pain și-a părăsit tărâmul și s-a dus în pădure să ducă o viață solitară.

Băiatul a fost uimit când zmeul i-a spus povestea sa și a dorit să-l ajute, dar zmeul i-a spus:

— Povestea mea s-a sfârșit demult, însă a ta abia acum începe, trebuie doar să ai curaj și o ambiție de fier, în rest ai tot sprijinul meu. Uite, băiatul meu, tu numai un lucru poți să faci, dar acesta îți poate aduce ori bucurii, ori necazuri, totul depinde de tine. Dacă bine ai făcut, bine vei primi. Iar acel loc magic se află acolo unde curcubeul se termină, anume în Groapa Abisului Etern. Dumnezeu să fie cu tine și ia acest cal alb precum spuma laptelui, căci galopează mai repede decât vântul.

Și iată că Jim al nostru urcă pe acel cal, iar nici nu apucă să-i mulțumească zmeului, că se și pomeni la marginea unei gropi ca o peșteră, în care se revărsa curcubeul asemenea unei ploii de culori. Băiatul pătrunse înăuntrul gropii și, spre surprinderea sa, nu fu deloc rănit de căzătură. Pe pereții peșterii Jim văzu scrijelit următorul mesaj: „Bine ai făcut, bine vei primi, iar de rău ai făcut, în curând vei plăti.” Tânărul a hotărât să atingă pereții peșterii, însă nu înainte de a-și spune „Mie îmi poți da orice pedeapsă ai vrea, doar pe a mea maică, te rog a o proteja.”

Atunci, peștera se cutremură, iar în locul ei apără un imens castel, făurit din argint, ferecat cu uși de aur, iar în jurul lui se găseau case bogat decorate, ce-ți luau ochii de la atâta frumusețe.

Atât de uimit a fost Jim de cele văzute, încât cu greu a observat că în fața sa stătea o fermecătoare prințesă îmbrăcată într-o rochie albastră, cu sclipiri de diamant.

— Eu sunt sora ta, pe nume Crina. Mama noastră a fost o prințesă veritabilă, însă ea a fost izgonită de tatăl ei, când a aflat că fata lui s-a căsătorit cu tatăl nostru, un simplu țăran. Pe mine m-a lăsat în grijă unei doici, pe când pe tine, un bebeluș nou-născut, te-a luat cu ea. Însă acum nu mai are nicio importanță trecutul, ceea ce contează este că acum suntem din nou împreună, chiar dacă tata a fost ucis de bunicul nostru acum douăzeci de ani, spune Crina.

Și astfel cei trei au viețuit în liniște și pace, iar dacă ar mai fi trăit, cu siguranță ar fi un exemplu de bunătate și dragoste pentru noi toți!

Cealaltă bucată de univers

ANNABELLA DRAGNEA

Bună, cititorilor, mă ascultați? OK, luați o pauză de la viața voastră plicticoasă și ascultați-mă. V-ați întrebat vreodată cum s-a format Universul? Dacă nu, gândiți-vă acum. Dar ce legătură are asta cu povestirea noastră? Veți afla imediat. Deocamdată am să vă dau un răspuns la întrebarea noastră.

Imaginați-vă o baghetă de pâine care e ruptă în două cu o lovitură de karate. Ei bine, cam așa stă treaba și cu universul nostru. Dacă nu v-ați lămurit, atunci am să vă explic mai pe înțelesul vostru. După ce a luat ființă Big Bang-ul (fenomenul care, spun cercetătorii, a dat naștere universului) mâna lui Dumnezeu a rupt universul în două. Iar cineva și-a dat seama de asta recent.

Acest cineva e Einstein. Poate (și când zic „poate”, zic „sigur”) vă întrebați cum de acest lucru a fost descoperit recent, dacă Einstein a trăit acum zeci de ani? Măi, măi, credeți că am timp să vă răspund la toate întrebările? Sunt un narator, am multe alte povești în program, dar, dacă insistați, este o explicație simplă:

Einstein a descoperit că, în bucata cealaltă de univers, firul timpului merge invers. Din epoca modernă se ajunge la epoca de piatră. Te naști bătrân și ajungi bebeluș. Acolo TOTUL e pe dos. Iar acolo Einstein tocmai s-a născut.

Voi sigur ați murit în universul paralel demult sau, cum se zice, acolo nu v-ați născut de mult! Dacă ai zice de cineva că a murit și că-ți va fi dor de el, atunci lumea s-ar uita la tine ca la un nebun.

Acolo, deși lumea regresează, toți par mai deștepți. E invers decât la noi: la noi, cu cât progresezi mai mult la ceva (la școală, la scris, la citit etc.) cu atât devii mai bun la acel ceva, în timp ce, la ei, cu cât regresezi mai mult, cu atât devii mai bun. La ei, proverbul „repetiția este mama învățării” se transformă în „repetiția este mama uitării”!

Dulăpiorul magic

RADU ZAMBITCHI

Odată, când nu aveam ce să fac, am luat mingea să mă joc. Am aruncat cu putere mingea și a intrat în biroul tatălui meu. Acolo, când am intrat, am observat un dulăpior foarte ciudat cu sertare încuiate. Am căutat printre multe, multe chei din casă, până când am găsit o cheie care părea să fie potrivită. Când am încercat-o, mi-am dat seama că era cheia de la mașină. Dezamăgire! Dar chiar în acel moment am văzut că era o cheie pe dulăpior. Cum de nu am văzut-o de la început?

Am deschis primul sertar și am văzut mulți nori! Foarte mulți! Au început să se ridice. Era un mare pericol, pentru că cerul nu mai era senin, ci înnorat. Am observat un nor mai negru în sertar. Am băgat mâna în el și am scos o altă cheie, iar sertarul s-a închis imediat. Eram salvat! Cu acea cheie am deschis următorul sertar. Când l-am deschis, mi s-au udat șosetele, dar nu de frică,

și m-a stropit ceva. Când m-am uitat în sertar, am văzut valurile uriașe ale Oceanului Pacific. Din sertar a început să curgă apă. Ca data trecută, m-am gândit că o cheie este ascunsă înăuntru. Am căutat-o și aici și am găsit-o. Am luat cheia și sertarul s-a închis singur. M-am dus la baie să aduc mopul. Am șters apa. Când am deschis ultimul sertar, o briză puternică și rece m-a lovit. Când m-am uitat în sertar, am văzut Muntele Everest acoperit cu gheață. Dacă te uitați atent cu lupa, puteai vedea un omuleț escaladând muntele.

Ia stai! Omulețul acela arăta ca mine!

Dar tocmai auzisem vocea părinților mei, care mă strigau. Era ora de culcare. În timpul nopții, m-am trezit de frig. M-am înfoclit în pătură și, cu un ochi deschis, și altul închis, am pornit spre centrală să văd dacă nu e defectă. Când am trecut pe lângă biroul tatălui meu, am văzut cu coada ochiului deschis că unul dintre sertare nu era închis. Am mers să îl închid și, când am atins mânerul, m-am trezit înconjurat de gheață. Eram chiar eu omulețul de pe Everest! M-am uitat în sus și m-am văzut pe mine uitându-mă la mine. M-am simțit un pic speriat, pentru că eram în două locuri în același timp, sub două forme diferite. Și, dacă tot eram aproape de vârf, curiozitatea m-a mânat să urc în continuare.

Când am ajuns în vârf, acolo mă aștepta un covor magic zburător. M-am urcat pe covor și dus am fost, până la Pacific. O rază aurie de pe fundul oceanului mi-a atras atenția. Am luat mult aer în piept și, cu magicul meu covor, m-am scufundat până la rază. Raza ieșea dintr-un cufăr cu aripi aurii în el. Am îmbrăcat aripile și am plonjat, de data aceasta în sus, până dincolo de nori. Mă simțeam liber și de neoprit. Cred că așa se simt păsările. Bucurându-mă de zbor, nu am fost atent și aproape că m-am lovit de un avion. Acel incident m-a readus cu capul pe umeri. Am realizat că visul meu s-a împlinit (ZBURAM!!), dar brusc am auzit un zgomot și am început să cad. Am închis ochii. Când i-am deschis, suna alarma. Trebuia să merg la școală:

— Neața, Radu. Ți-ai făcut ghiozdanul?

Era buna. Covorul și aripile cu care zburasem zăceau triste pe parchet. S-au transformat în niște piese LEGO. Atunci le-am pus într-un loc special, ca să îmi aduc mereu aminte de acest vis frumos, ba chiar am scris despre acest vis în jurnal.

Ce să faci cu teama de apă

MARIA BANCIU

E ora șapte seara. Barca navighează mai departe pe apă, înclinându-se periculos de mult la fiecare val mai mare. Împreună cu tata, încercăm să aducem în siguranță la mal plasele pline cu pește. În spatele nostru, soarele se unește cu marea, vărsându-și ultimele linii roșiatice peste barca noastră. Pe neașteptate, un val uriaș lovește barca, schimbându-i cursul. Merg repede spre punte pentru a lega și mai bine plasele cu pești. La următorul val, barca aproape că se răstoarnă. Îmi pierd echilibrul și cad peste punte. Mă răsucesc pe spate și lovesc cu putere apa rece ca gheața. Milioane de bule de aer trec în viteză pe lângă mine. Îmi ridic mâinile, nemaiaivând forța necesară pentru a înota la suprafață. Simt cum corpul meu se scufundă din ce în ce mai adânc, iar dorința de a inhala aer devine și mai puternică. Îmi deschid brusc ochii și îi închid la loc. Nicio durere. Îi deschid din nou. Pot vedea peștii, pot vedea milioanele de alge și ierburi marine, pot vedea barca veche a tatei îndepărtându-se și mai mult în imensitatea oceanului. Privesc pentru ultima dată peisajul aproape ireal și mă îndrept spre suprafață. Peste puțin timp, o barcă mult mai mare, cu sirenele pornite, își face apariția.

— Am găsit-o! strigă unul din ei.

Văd o barcă de salvare și mai mulți oameni se îndreaptă spre mine. Unul dintre ei mă ridică din apă și mă învește cu o pătură.

— Ești foarte norocoasă, să știi! La temperaturile astea orice persoană ar muri dacă ar sta mai mult de cinci minute în apă.

Zâmbesc gândindu-mă la ce tocmai descoperisem despre corpul meu. Curând am ajuns acasă și părinții m-au învelit cu păături călduroase și m-au răsfățat cu ciocolată caldă. Dar nu mă puteam gândi la toate aceste lucruri mărunte. În mintea mea era un singur gând: când voi putea să explorez din nou oceanul!

În ziua următoare, m-am pregătit din nou să plec la pescuit, în ciuda eforturilor tatei de a mă face să-mi schimb intenția. Era foarte devreme și prin apă se puteau vedea clar pietrele și stâncile de pe fundul oceanului. Ne-am oprit la vechiul nostru loc de pescuit, unde l-am ajutat pe tata să întindă plasele și să pregătească undițele.

— Maria, privește ce perle frumoase!

Într-adevăr, pe fundul oceanului se zărea neclar intrarea unei peșteri subacvatice, iar lumina soarelui ne reflecta contururile pe pereții acesteia.

— Dacă ai avea aceste perle, ar trebui să mai lucrez atât de mult?

— Nu cred, scumpo. Cu banii pe care i-am câștiga, am putea chiar să ne mutăm din apartamentul nostru micuț și să ne stabilim undeva la oraș...

Nu am mai ascultat restul frazei și am sărit în apă. Am revăzut peisajele frumoase și am rețrăit senzația plăcută pe care apa rece o lasă pe pielea mea. Mi-am adunat toată forța în mâini și picioare pentru a putea înota până la intrarea în peșteră. Într-o pungă, am adunat toate perlele și scoicile pe care le-am găsit. Am înotat încet până la suprafață, cu părere de rău că trebuia să părăsesc această lume, atât de nouă pentru mine. Am ajuns la suprafață și l-am zărit pe tata, care încerca să cheme în ajutor pe cineva. I-am aruncat plasa plină de perle și scoici, iar el s-a întors speriat. M-am cățărat cu ușurință în barcă, ca și cum ar fi fost cel mai ușor lucru, și i-am zâmbit. M-a privit în ochi și m-a strâns în brațe cu putere. Ne-am îndreptat spre mal. Nu voiam de fapt să ne mutăm din acest loc, iar cu banii câștigați din perle puteam trăi foarte bine și aici. Puteam să-mi folosesc talentul de scufundătoare de câte ori doream de acum încolo. Gata cu frica de apă! Eram fericită, foarte fericită!

Autografe și dedicații între pisoi

ALEGE să te duci acolo

în **GHIVECELE** **Japoneze**

SE FACE **FRUMOS** **DE** **Toamnă**
FILME **ROCK** **EXOTIC**

de **azi,** *Nu rata!*

TREBUIE **UN** ceas **DE** **martie**

ochelari

în

VITRINELE

dificile

CURAJ

CRUD

ȘI

mai

RĂU!

AICI

13.000€ pentru teatru,

Si

iubesc

Sushi **NINJAGO®**

www.motanov.ro